

SEKSIONI I KATËRT
ANKIMI NR.29975/06

VENDIM
NGA BESNIK SHARRA KUNDËR SHQIPËRISË

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (seksioni i katërt), më 6 dhjetor 2011, në cilësinë e një dhome të përbërë nga:

Lech Garlicki, Kryetar

David Thór Björgvinsson

George Nicolaou

Ledi Bianku

Zdravka Kalaydjieva

Nebojša Vučinić

Vincent A. De Gaetano, gjyqtarë,

dhe Fatos Araci, zëvendësregjistrues i seksionit,

duke marrë në konsideratë ankimin e mësipërm të depozituar më 19 korrik 2006,

duke marrë në konsideratë vëzhgimet e paraqitura nga Qeveria e paditur dhe vëzhgimet në përgjigje të tyre, të paraqitura nga ankuesi,

pas shqyrtimit të tyre, vendos si më poshtë:

FAKTET

1. Ankuesi, z. Besnik Sharra, është një shtetas belg, i cili ka lindur në 1959 dhe banon në Bruksel. Ai u përfaqësua në Gjykatë nga z. A. Hajdari, avokat që e ushtron aktivitetin e tij në Tiranë. Qeveria e Shqipërisë (Qeveria) u përfaqësua nga agjentët e saj në atë kohë, znj. S. Mëneri dhe znj. E. Hajro.

Faktet e çështjes, të parashtruara nga palët, mund të përmbledhen si më poshtë.

A. Procedimet në lidhje me kompensimin e parave të ankuesit

2. Më 7 shtator 1995, ankuesi lidhi një kontratë huaje me një shoqëri private, UCMK, nëpërmjet njërit prej aksionarëve të saj, G.M. Ai ra dakord të jepte hua shumën 250,000 dollarë amerikanë nga data 7 shtator 1995 deri në 7 dhjetor 1995, me normë interesi gjashtë për qind në muaj. Kur shoqëria nuk e përmbushi detyrimin financiar, ankuesi ngriti një padi në Gjykatën e Rrethit, Vlorë, për kompensimin e borxhit sipas kontratës së huasë.

3. Më 13 gusht 1996, Gjykata e Rrethit, Vlorë, (Gjykata e Rrethit) urdhëroi UCMK-në, e cila u përfaqësua nga G.M, që të shlyente shumën e principalit, duke përfshirë interesin e shtuar. Në mungesë të një ankimi, vendimi i Gjykatës së Rrethit mori formë të prerë dhe u bë i zbatueshëm.

4. Një urdhër ekzekutimi u lëshua për zbatimin e vendimit të Gjykatës së Rrethit më 3 shtator 1996, si rezultat i të cilit prona e UCMK-së, një fabrikë për prodhimin e llambave, u sekuestrua nga Zyra e Përmbarrimit, Vlorë. Nuk ka informacion në lidhje me zhvillimet e procedimeve pas sekuestrimit.

5. Në një datë të papërcaktuar në fillim të vitit 1997, ankuesi u largua nga vendi dhe iu dha azil politik në Belgjikë. Ai nuk u kthye në Shqipëri deri në 2002.

B. Procedimet e falimentimit kundër shoqërisë private

6. Me kërkesë të aksionarëve të UCMK-së që kishin dorëzuar regjistrin më 29 shtator 1998, më 3 mars 1998 Gjykata e Rrethit shpalli hapjen e procedimeve në lidhje me UCMK-në. Duke marrë parasysh raportet dhe inspektimet e kryera nga asambleja e përgjithshme e kreditorëve, gjykata vendosi që asnjë plan riorganizimi nuk mund të konsiderohej i realizueshëm, pasi shoqëria nuk kishte mjete financiare me anë të të cilave të përmbushte kërkesat e kreditorëve të saj.

7. Me vendimin e datës 17 prill 1998, Gjykata e Rrethit miratoi listën e kreditorëve të përgatitur nga asambleja e kreditorëve, duke përfshirë shumat e paguara të kërkueshme. Rezultoi që aksionarët e

UCMK-së kishin fshirë emrin e ankuesit nga lista e kreditorëve që ia kishin paraqitur Gjykatës së Rrethit sipas seksionit 6 të ligjit për falimentimin të vitit 1995. Si rrjedhojë, emri i ankuesit nuk u përfshi në listën e kreditorëve të miratuar nga Gjykata e Rrethit.

8. Më tej, Gjykata e Rrethit shpalli falimentimin e shoqërisë dhe i njohu kreditorët si aksionarë të pronave të saj. Ajo caktoi një administrator, i cili, së bashku me kreditorët, duhet të procedonte me vlerësimin e pronave të shoqërisë.

C. Zbatimi i vendimit të Gjykatës së Rrethit i datës 13 gusht 1996

9. Në vitin 2002, ankuesi u kthye në Shqipëri për një vizitë dhe kërkoi informacione rreth zbatimit të vendimit të Gjykatës së Rrethit. Ai u informua se asnjë nga pronat e UCMK-së nuk ishte sekuestruar në emër të tij dhe për rrjedhojë, vendimi i vitit 1996 nuk ishte zbatuar. Ankuesi u kthye në Belgjikë në një datë të papërcaktuar pa ndërmarrë asnjë veprim.

10. Në vitin 2005, ankuesi u kthye në Shqipëri dhe më 5 shtator depozitoi një kërkesë për zbatimin e vendimit të Gjykatës së Rrethit.

11. Më 6 tetor 2005, zyra e përmbarrimit urdhëroi sekuestrimin e pronës së G.M-së, pa e përcaktuar atë.

12. Më 13 tetor 2005, prona e UCMK-së, fabrika për prodhimin e llambave, u sekuestrua.

13. Më 23 nëntor 2005 zyra e përmbarrimit u përpoq të shiste në një ankand publik fabrikën për prodhimin e llambave. Rezulton se zyra e përmbarrimit nuk ishte në dijeni të vendimit të Gjykatës së Rrethit të datës 17 prill 1998 në lidhje me falimentimin e shoqërisë dhe emërimin e një administratori.

14. Më 23 dhjetor 2005 një avokat dërgoi një shkresë pranë autoriteteve tatimore, Vlorë, me të cilën kërkonte informacione rreth regjistrimit të UCMK-së si subjekt tregtar. Një shënim me shkrim dore në pjesën e poshtme të djalhtë tregoi se kjo shoqëri nuk ishte regjistruar pranë autoriteteve tatimore.

D. Padia e administratorit për rivendosje në afatin e ankimit

15. Në një datë të papërcaktuar, administratori depozitoi një ankim në Gjykatën e Rrethit, Vlorë, ku kërkonte rivendosje në afatin e ankimit, për t'i dhënë atij mundësinë të kundërshtonte vendimin e Gjykatës së Rrethit të 13 gushtit 1996. Administratori pohoi se nuk kishte qenë në dijeni të atij vendimi gjykatë ose të faktit që ankuesi ishte një prej kreditorëve të UCMK-së, pasi emri i ankuesit nuk përfshihej në listën e kreditorëve të përgatitur nga aksionarët e UCMK-së.

16. Me një vendim të datës 30 mars 2006, Gjykata e Rrethit miratoi padinë e administratorit për rivendosje në afatin e ankimit, në përputhje me seksionin 16 § 2 të ligjit për falimentimin të vitit 1995. Pas fletëthirrjes fillestare për të marrë pjesë në procedime, Gjykata e Rrethit vazhdoi procesin në mungesë të ankuesit, sipas nenit 192 të Kodit të Procedurës Civile (KPP) pasi ai nuk ishte banues në Shqipëri. Ankuesi u informua për vendimin në një datë të papërcaktuar në 2006 dhe pretendoi se në atë kohë kishin përfunduar të gjitha afatet kohore për paraqitjen e një ankimi.

17. Më 16 maj 2006, zyra e përmbarrimit vendosi të ndërpriste zbatimin e urdhrin të ekzekutimit të 3 shtatorit 1996, me arsyetimin se lejimi i rivendosjes në afatin e ankimit në favor të administratorit, e kishte zhveshur vendimin e Gjykatës së Rrethit të vitit 1996 nga efekti i tij *res judicata*. Zyra e përmbarrimit përcaktoi se vendimi i Gjykatës së Rrethit i vitit 1996 nuk përbënte titull të zbatueshëm sipas Kodit të Procedurës Civile.

E. Procedimet e rigjykimit

18. Më 12 prill 2006, administratori depozitoi një ankim në Gjykatën e Apelit, Vlorë (Gjykata e Apelit), duke pretenduar se kishte pasur parregullsi serioze procedurale në procedime, të cilat kishin çuar në vendimin e gjykatës të vitit 1996.

19. Pa pasur mundësinë e përcaktimit të vendndodhjes së ankuesit, me qëllim thirrjen e tij në gjykim, më 2 mars 2007 Gjykata e Apelit nxori një njoftim publik për seancën e 30 marsit 2007, sipas nenit 133 të Kodit të Procedurës Civile.

20. Më 30 mars 2007, Gjykata e Apelit vendosi të rrëzonte vendimin e Gjykatës së Rrethit të 18

marsit 1996 për shkak të parregullsive serioze procedurale. Ajo konstatoi se Gjykata e Rrethit nuk kishte arritur të njoftonte dhe të thërriste dy aksionarët e tjerë të shoqërisë. Në fund ajo dërgoi çështjen për rigjykim. Pjesët përkatëse të vendimit parashikojnë si më poshtë.

“Duke mos përcaktuar siç duhet palët e procedimit dhe duke mos njoftuar palët për kohën dhe datën e seancës, shqyrtimi i kësaj çështjeje ishte në shkelje të rëndë të rregullave procedurale dhe nuk respektoi dispozitat e nenit 467 (ç) dhe (d) të Kodit të Procedurës Civile.

Gjykata e Shkallës së Parë filloi shqyrtimin e çështjes pa njoftuar të paditurin [pra, shoqërinë]. Ajo gaboi në përcaktimin e palëve të procedimit pasi nuk arriti të siguronte prova të rëndësishme, si për shembull statutin e [shoqërisë], nenet e themelimit dhe vendimin e gjykatës, në bazë të të cilave mund të kishte zbuluar cilin të thërriste në seancë dhe adresën e saktë të selisë së shoqërisë. Gjykata thirri vetëm G.M, i cili ishte një prej aksionarëve. Në dosjen e çështjes nuk kishte prova që ai ishte autorizuar ose kishte prerogativë tjetër për të përfaqësuar shoqërinë ose për të kryer veprime në emër të saj.”

21. Më 21 qershor 2007, Gjykata e Apelit nxori një njoftim publik që shpallte rezultatin e vendimit të saj.

22. Pas tre përpjekjeve të pasuksesshme për të thirrur ankuesin në seancë, më 19 nëntor 2007 Gjykata e Rrethit nxori një njoftim publik për të informuar ankuesin në lidhje me seancën e 3 dhjetorit 2007, sipas nenit 133 të Kodit të Procedurës Civile.

23. Më 3 dhjetor 2007, në mungesë të ankuesit, Gjykata e Rrethit vendosi të mbyllte procedimet në përputhje me nenin 179 §1 të Kodit të Procedurës Civile.

F. Veprimet e administratorit për ndjekjen penale të GM-së

24. Më 9 mars 2006, administratori i kërkoi prokurorisë fillimin e procedimit penal kundër GM-së për veprën penale të hartimit të deklaratave të rreme, duke marrë parasysh informacionin e pasaktë që ai kishte paraqitur gjatë procedimeve të falimentimit (shihni paragrafin 7 më sipër).

25. Më 13 mars 2006, prokuroria rrëzoi kërkesën me argumentimin e parashkrimit dhe Ligjit për Amnistinë të vitit 2002.

G. Përfshirja e Shqipërisë nga detyrimet e saj sipas Konventës

26. Me notën verbale të 4 marsit 1997, e cila u regjistrua pranë Sekretariatit të Përgjithshëm më 10 mars 1997, Ministria shqiptare e Punëve të Jashtme, në përputhje me nenin 15 të Konventës, informoi Sekretarin e Përgjithshëm të Këshillit të Europës mbi synimin e Qeverisë për t’u përfshirë nga detyrimet e saj sipas Konventës. Pjesët përkatëse të notës verbale janë si më poshtë (të nxjerra nga origjinali në gjuhën angleze).

“I. Në përputhje me nenin 16 të ligjit nr.7491 të datës 29.4.1991 “Mbi dispozitat kryesore kushtetuese”, me propozim të Qeverisë, Kuvendi Popullor i Republikës së Shqipërisë mori vendimin për të shpallur gjendje të jashtëzakonshme. Kjo situatë do të jetë e përgjithshme, duke mbuluar të gjithë territorin e Republikës së Shqipërisë. Ajo filloi nga data 2 mars 1997 në orën 17.35 dhe do të vazhdojë deri në momentin e rivendosjes së plotë të rendit kushtetues dhe publik.

II. Vendosja e gjendjes së jashtëzakonshme u imponua për shkak të situatës së pazakontë të krijuar gjatë ditëve të fundit në Shqipëri. Disa forca, duke shfrytëzuar protestat dhe dëshpërimin e qytetarëve, të cilët humbën paratë e tyre nga dështimi i skemave financiare piramidale, organizuan terroristë që të kryenin veprime të dhunshme. Pa organizimin e grumbullimeve paqësore, këto grupe shkelën ligjin, rendin kushtetues, jetën e qytetarëve, institucionet dhe integritetin territorial të vendit, duke krijuar kështu kushte për ta përfshirë Shqipërinë në një luftë civile. Të përballura me këto sulme dhune ekstreme, forcat policore kanë ruajtur vetëkontrollin, duke marrë vetëm pozicione mbrojtëse dhe duke mos përdorur armë zjarri, gjë që shmangu një konflikt të mundshëm me pasoja të paparashikueshme. Disa ditë më vonë situata u bë tejet e ndërlikuar dhe arriti kulmin në momentin e diskutimit të vendosjes së gjendjes së jashtëzakonshme.

Megjithëse Qeveria bëri një propozim, Kuvendi Popullor, me ndërhyrjen e Presidentit të Republikës, pas një diskutimi të gjerë dhe publik refuzoi shpalljen e gjendjes së jashtëzakonshme dhe urdhëroi vendosjen e përkohshme të disa trupave ushtarake për të ndihmuar forcat policore. Me synim dialogun dhe në pritje të reagimit të protestuesve, Qeveria dha dorëheqjen.

Më 1 mars 1997, një rebelim i armatosur komunist shpërtheu në Vlorë dhe rajonet e afërme, i organizuar nga ish-komunistët shqiptarë dhe ish-policia sekrete shqiptare, në bashkëpunim me shërbime të fshehta të huaja. Grupe terroriste sulmuan qytetet jugore për të marrë pushtetin me forcën e armëve. Synimi i sulmeve të tyre ishin njerëz të pafajshëm, bashki dhe komisariatet e policisë; burgjet shpërthyen dhe kriminelë dhe vrasës ordinerë u armatosën, qindra e mijëra miliona lekë u vodhën nga bankat; shtëpitë e qytetarëve dhe dyqanet e biznesmenëve u sulmuan. Qëllimi i qartë ishte terrorizimi i popullsisë për të paralizuar dhe marrë pushtetin me forcë.

...

IV. Sipas ligjit nr.8194 të datës 2.3.1997 “Për gjendjen e jashtëzakonshme në raste shkeljesh të rënda të rendit kushtetues dhe publik”, në rast të shpalljes së gjendjes së jashtëzakonshme duhet të krijohet një regjim i masave të veçanta. Këshilli i Mbrojtjes drejtoi të gjithë aktivitetin shtetëror që synonte të trajtonte gjendjen e jashtëzakonshme. Nën gjendjen e jashtëzakonshme, Republika e Shqipërisë mori disa masa që përjashtonin detyrimet e saj ndërkombëtare. Këto përjashtime bëhen në masën rreptësisht të kërkuar nga situata, jo në mospërputhje me të drejtën tonë kushtetuese “Mbi dispozitat kryesore kushtetuese”, as me marrëveshjet ndërkombëtare në të cilat Shteti Shqiptar është palë, veçanërisht “Konventën për mbrojtjen e të drejtave të njeriut dhe lirive themelore” dhe “Konventën ndërkombëtare për të drejtat civile dhe politike”. Ato u bënë vetëm për një periudhë të kufizuar kohore. Këto përjashtime përfshijnë kufizimin e disa të drejtave të njeriut dhe lirive themelore të individëve. Në lidhje me këtë çështje, neni 41 i ligjit nr.7692 i datës 31.3.1993 “Mbi të drejtat e njeriut dhe liritë themelore” parashikon se “Ushtrimi i disa të drejtave specifike mund të kufizohet përkohësisht me ligj në një situatë emergjence kombëtare ose lufte, me përjashtim të të drejtave të parashikuara në nenin 1 (e drejta për jetën)...3 (heqja e torturës), 6 (mosshtrëngimi për të pohuar fajin), 19 (liria e ndërgjegjes dhe fesë), 25 (barazia përpara ligjit), 39 (kthimi gjyqësor i të drejtës) dhe 40 (garantimi i një gjykimi të drejtë)”.

Sipas ligjit nr.8194 të datës 2.3.1997 “Për gjendjen e jashtëzakonshme në raste shkeljesh të rënda të rendit kushtetues dhe publik”, si dhe ligjit “Për disa masa në kontekstin e gjendjes së jashtëzakonshme”, kufizimet specifike në të drejtat e njeriut dhe liritë themelore, të cilat rrjedhin nga këto përjashtime nga detyrimet tona ligjore ndërkombëtare, janë si më poshtë:

1. Të gjithë rebelët e armatosur duhet të dorëzojnë armët, municionet dhe lëndët plasëse më 3 mars 1997, në orën 14. Pas këtij afati, rebelët e armatosur në fushën e betejës do të qëllohen pa paralajmërim (neni 1).

2. Ndalohen të gjitha grumbullimet në vendet publike (neni 6)

3. Ndalohen të gjitha aktivitetet e natyrës politike, sportive, kulturore ose tregtare (neni 6).

4. Lëvizja e lirë e njerëzve ndalohet gjatë orëve të caktuara të ditës (nga ora 20 deri në orën 7) (neni 7).

5. Grumbullimet e paligjshme në vende publike duhet të shpërndahen. Në rast se është e pamundur që kjo shpërndarje të bëhet me mjete të tjera, njësitë policore janë të autorizuar të përdorin gaz lotsjellës, si dhe armë zjarri, në masën e nevojshme që të kryejnë detyrën e tyre sipas ligjit (neni 6).

6. Vendosen kufij në lirinë e shtypit dhe informacionit. Ndalohet publikimi dhe shpërndarja në shtyp dhe transmetimet në radio të raporteve që provokojnë dhe shkaktojnë veprime të dhunshme kundër sigurisë kombëtare, rendit kushtetues, sigurisë publike dhe jetës së individit. Shtypi dhe media e përditshme janë të detyruara të publikojnë tekstin e plotë të raporteve zyrtare që janë të lidhura drejtpërdrejt me gjendjen e jashtëzakonshme. Organet e shtypit janë të detyruara të marrin miratim, përpara shitjes, të materialit që synohet të publikohet, nga personeli lokal përgjegjës për ekzekutimin e gjendjes së jashtëzakonshme. Personeli lokal ka të drejtë të pezullojë çdo publikim që shkel këtë dispozitë (neni 4).

...

27. Me *notën verbale* të 26 korrikut 1997, e cila u depozitua pranë Sekretariatit të Përgjithshëm më 24 tetor 1997, Ministria Shqiptare e Punëve të Jashtme informoi Sekretarin e Përgjithshëm të Këshillit

të Europës se Qeveria po tërhiqte njoftimin e tyre të përjashtimit sipas nenit 15 të Konventës. Pjesët përkatëse të *notës verbale* janë si më poshtë.

“Ministria e Punëve të Jashtme e Republikës së Shqipërisë i paraqet komplimentet e saj Sekretarit të Përgjithshëm të Këshillit të Europës dhe duke iu referuar përmbajtjes së nenit 15.3 të Konventës për mbrojtjen e të drejtave të njeriut dhe lirive themelore, ka nderin ta informojë se Kuvendi Popullor i Republikës së Shqipërisë, me miratimin e ligjit nr.8225 të 24 korrikut 1997 “Mbi heqjen e gjendjes së jashtëzakonshme në Republikën e Shqipërisë”, vendosi t’i jepte fund gjendjes së jashtëzakonshme në të gjithë territorin e vendit. Që nga ajo datë të gjitha masat e marra në zbatim të gjendjes së jashtëzakonshme kanë pushuar së pasuri efekt”.

H. E drejta dhe praktika përkatëse e brendshme

I. Kushtetuta

28. Pjesët përkatëse të Kushtetutës Shqiptare parashikojnë si më poshtë.

“Neni 142 § 3”

Organet e shtetit janë të detyruara të ekzekutojnë vendimet gjyqësore”.

2. Praktika përkatëse e Gjykatës Kushtetuese

29. Praktika përkatëse e Gjykatës Kushtetuese në lidhje me shkeljen e të drejtës së një ankuesi për akses në gjykatë për shkak të moszbatimit të një vendimi gjykate të formës së prerë, përshkruhet hollësisht në çështjen Gjyli kundër Shqipërisë, nr.32907/07, §§21-27, 29 shtator 2009.

3. Kodi i Procedurës Civile (KPC)

30. Pjesët përkatëse të KPC-së parashikojnë si më poshtë.

Neni 133

Kur marrësit [të fletëthirrjes] nuk i dihet vendbanimi ose vendqëndrimi në Republikën e Shqipërisë, ose nuk ka zgjedhur një banesë apo nuk ka caktuar një përfaqësues të tij..., ai do të njoftohet për [seancën] nëpërmjet afishimit të kopjes së dokumentit në gjykatën e vendit ku do të gjykohet mosmarrëveshja, si dhe në vendin e afishimit ku ka pasur vendbanimin e fundit dhe kur ky nuk dihet, në atë të vendit të tij të lindjes.

Në rast se Shqipëria ka lidhur marrëveshje dypalëshe ose shumëpalëshe, dispozita e lartpërmendur zbatohet vetëm në masën kur njoftimi nuk është i mundur në një prej mënyrave të parashikuara në ato marrëveshje.”

Neni 179 - Pasojat juridike të mosparaqitjes së palëve

“Nëse paditësi ose asnjë nga palët, pa ndonjë shkak të arsyeshëm, nuk paraqiten si në veprimet përgatitore, ashtu edhe në seancën gjyqësore dhe rezulton se kanë dijeni rregullisht, gjykata apo gjyqtari i vetëm vendos pushimin e gjykimit.

...”

Neni 192-Thirrja e personit të tretë

Secila palë mund të thërrasë në gjykimin e çështjes një person me të cilin mendon se e ka të përbashkët çështjen ose nga i cili mund të kërkohet një garanci ose shpërblim, që lidhet me përfundimin e çështjes.

...

Thirrja e personit të tretë lejohet kur ai ka banim të ditur brenda kufijve të Republikës së Shqipërisë dhe derisa nuk ka përfunduar gjykimi i çështjes në shkallë të parë.

Neni 458- Rivendosja në afatin e ankimit

Kur palët kanë humbur të drejtën e ankimit për shkaqe të arsyeshme, mund të paraqesin kërkesë për rivendosje në afat, përpara gjykatës që ka dhënë vendimin..”

Neni 467- Dërgimi për rigjykim

Gjykata e apelit prish vendimin e gjykatës së shkallës së parë dhe e dërgon çështjen për rigjykim kur:

....

ç) çështja është gjykuar në mungesë të pjesëmarrësve në proces, pa pasur dijeni për ditën e gjykimit;

d) nuk është formuar drejt ndërgjyqësia;

...”

Neni 510- Titujt ekzekutivë

“Ekzekutimi i detyrueshëm mund të bëhet vetëm në bazë të një titulli ekzekutiv.

Janë tituj ekzekutivë

....

a) vendimet civile të formës së prerë të gjykatës...”

Neni 511-Urdhri i ekzekutimit

“Titulli ekzekutiv vihet në ekzekutim me kërkesën e kreditorit. Për këtë qëllim lëshohet urdhri i ekzekutimit, i cili jepet:

a) për rastet e parashikuara nga shkronja “a” e nenit të mësipërm, nga gjykata që ka dhënë vendimin.

Neni 515- Vënia në ekzekutim

“Urdhri i ekzekutimit vihet në ekzekutim nga shërbimi i përbarimor gjyqësor, në bazë të kërkesës së kreditorit...”

Neni 560- Vënia e sekuestros

“Ekzekutimi i vendimit të gjykatës apo titujve të tjerë ekzekutivë mbi sendet e paluajtshme të debitorit bëhet me vendosjen e sekuestros mbi to.

Sekuestroja vihet me regjistrimin e saj në zyrën e regjistrimit të pasurive të paluajtshme të aktit të përbaruesit gjyqësor, në të cilin shënohet lloji, natyra dhe [një përshkrim] të paktën tre kufij të sendit të paluajtshëm, vendndodhja e tij, si dhe hipotekat dhe të drejtat reale që mund të jenë vënë mbi të.

Një kopje e aktit të përbaruesit gjyqësor i komunikohet debitorit.”

Neni 567- Procedura e shitjes në ankand

“Pas vënies së sekuestros, përbaruesi gjyqësor i dërgon njoftim debitorit se sendi i sekuestruar do të shitet [në ankand], në qoftë se brenda 10 ditëve të njoftimit ai nuk e përmbush detyrimin...”

Neni 568

Shpallja për shitjen në ankand afishohet në zyrën e përbaruesit gjyqësor dhe në vendin ku ndodhet sendi i paluajtshëm...”

Neni 610-Kundërshtimi i veprimeve të përbaruesit gjyqësor

“Kundër veprimeve të përbaruesit gjyqësor dhe kundër refuzimit të tij për të kryer një veprim, palët mund të bëjnë ankim në gjykatën që ekzekuton vendimin brenda 5 ditëve nga dita e kryerjes së veprimit apo refuzimit, kur palët kanë qenë të pranishme në kryerjen e veprimit ose kanë qenë thirrur edhe në raste të tjera nga dita që i është njoftuar ose ka marrë dijeni për veprimin ose refuzimin.”

Neni 617-Ankimi kundër pezullimit dhe pushimit të ekzekutimit

“Pezullimi i ekzekutimit, përveç rastit kur vendoset nga gjykata, si dhe pushimi i ekzekutimit vendosen nga përbaruesi gjyqësor.

Kundër këtyre vendimeve mund të bëhet ankim në gjykatën e shkallës së parë...”

4. *Ligji për falimentimin i vitit 1995 (ligji për procedurat e falimentimit, nr.8017, i datës 25 tetor 1995)*

31. Ligji për falimentimin i vitit 1995, në fuqi në kohën fizike, parashikonte se procedimet e falimentimit duhet të kryheshin në gjykatë (seksioni 3). Nëse procedimet do të fillonin me argumentimin e një padie ligjore nga kreditori, nuk do të ishte e nevojshme që ai të provonte se debitori nuk e kishte kryer pagesën. Në çdo rast, debitori mund të ngrinte edhe një padi të ngjashme (seksioni 5).

32. Gjatë procedimeve gjykata mund të merrte në pyetje dëshmitarët, të thërriste ekspertë dhe të dëgjonte provat nga debitori (seksionet 5 dhe 7), i cili ishte i detyruar t’i paraqiste gjykatës, *ndër të tjera*, një listë të saktë të të gjitha pronave të tij dhe vlerën e tyre përkatëse, një listë të kreditorëve me emrat dhe adresat e tyre dhe detyrimin ndaj secilit prej tyre, si dhe një listë të debitorëve me shumat përkatëse që ata i detyroheshin atij. Debitori iu nënshtrua përgjegjësisë penale për vërtetësinë e listave (seksioni 6).

33. Procedimet e falimentimit filluan në bazë të një vendimi gjykate, i cili *ndër të tjera*, do të përcaktonte një afat brenda të cilit të gjithë kreditorët mund të paraqisnin kërkesat e tyre dhe shumat përkatëse në lekë shqiptare, të deklaronin arsyet që shkaktuan pjesëmarrjen e tyre në procedimet e falimentimit, si dhe të jepnin pëlqimin për shpërndarjen e shumave të përfthuara nga procedimet e falimentimit (seksioni 9). Gjithashtu, gjykata e rrethit do të merrte vendim ta vendoste debitorin nën administrim të detyrueshëm, me anë të emërimit të një administratori.

34. Në bazë të fillimit të procedimeve të falimentimit, debitori humbi të drejtën për të zotëruar dhe administruar të gjitha pronat e tij të tashme dhe të ardhshme. Çdo procedim civil dhe arbitrazhi, në të cilin debitori ishte palë, u pezullua me fillimin e procedimeve të falimentimit. Vendimet gjyqësore të dhëna përpara fillimit të procedimeve të falimentimit në lidhje me zbatimin e një vendimi gjyqësor nuk ishin më detyruese me fillimin e procedimeve të falimentimit (seksioni 11).

35. Gjatë përmbushjes së detyrave të tij, administratori vepronte nën mbikëqyrjen e gjykatës, e cila kishte të drejtën për ta zëvendësuar atë, duke deklaruar arsyet përkatëse (seksioni 14). Në përputhje me seksionin 16, administratori mund të depozitonte një padi civile kundër padive ligjore të debitorit, në rast se debitori do të kishte përkeqësuar qëllimisht pozicionin e një prej kreditorëve dhe kur kjo iu bë e ditur palës së tretë, ose nëse, në vitin përpara fillimit të procedimeve të falimentimit, debitori do të kishte përkeqësuar qëllimisht pozicionin e [kreditorit] në favor të personave të tjerë, në masën që kjo mund të provohet dhe në masën që administratori nuk ishte në dijeni të dëmit të pësuar.

36. Ligji për falimentimin i vitit 1995 parashikonte mundësinë e hartimit të një plani riorganizimi, me synim likuidimin përfundimtar të debitorit. Ky plan kërkonte miratimin e gjykatës (seksioni 26-32). Më pas, administratori procedoi me likuidimin e debitorit dhe shpërndarjen e shumave të mbledhura për kreditorët, në përputhje me tabelën e detyrimeve të papaguara që ishte miratuar nga gjykata (seksioni 32).

37. Ligji për falimentimin i vitit 1995 u shfuqizua me ligjin nr.8901 të datës 23 mars 2002.

ANKIMET

38. Ankuesi u ankua se vendimi i Gjykatës së Apelit i datës 30 mars 2007 në të vërtetë kishte rrëzuar vendimin e formës së prerë të Gjykatës së Rrethit, të datës 13 gusht 1996 dhe shkelte parimin e sigurisë juridike sipas nenit 6§1 të Konventës. Më tej, ai u ankua se autoritetet nuk kishin arritur të zbatonin brenda një afati të arsyeshëm vendimin e Gjykatës së Rrethit të 13 gushtit 1996. Ai pretendoi se procedimet e rigjykimit kishin qenë të padrejta.

39. Më tej, ankuesi u ankua sipas nenit 1 të protokollit nr.1, se nuk kishte pasur mundësinë për kompensimin e parave që i ishin dhënë në bazë të vendimit të Gjykatës së Rrethit të datës 13 gusht 1996.

E DREJTA

A. Ankimet sipas nenit 6§1 të Konventës

40. Ankuesi paraqiti tre ankime kryesore sipas nenit 6 të Konventës, pra, se kishte pasur një shkelje të parimit të sigurisë juridike, se një vendim gjykate i formës së prerë në favorin e tij nuk ishte zbatuar dhe se procedimet e rigjykimit kishin qenë të padrejta. neni 6 § 1 i Konventës, në masën që lidhet me çështjen, parashikon si më poshtë.

“Në përcaktimin e të drejtave dhe detyrimeve të tij civile...çdokush ka të drejtën e një gjykimi ...të drejtë brenda një afati kohor të arsyeshëm nga [një] gjykatë...”

1. Shkelja e pretenduar e parimit të sigurisë juridike

a. Parashtrimet e palëve

41. Qeveria parashitroi se autoritetet kishin paraqitur arsyetime të drejta në rrëzimin e një vendimi detyrues dhe të formës së prerë.

42. Ankuesi u ankua se autoritetet kishin rrëzuar vendimin e formës së prerë të datës 13 gusht 1996 pas njëmbëdhjetë vjetësh. Ai pretendoi se vendimi i Gjykatës së Apelit i 30 marsit 2007 kishte qenë arbitrar për faktin se gjykata kishte gabuar në vlerësimin e fakteve. Ai pohoi se në 1996 shoqëria ishte përfaqësuar sipas rregullave nga G.M.

43. Sipas mendimit të ankuesit, autoritetet e brendshme kishin nxjerrë vendime çorientuese dhe kontradiktore, të cilat shkaktuan një situatë pasigurie juridike. Ata nuk kishin mundur të siguronin të

drejtat e tij sipas Konventës.

b) Vlerësimi i Gjykatës

44. Gjykata rithekson se e drejta për një gjykim të drejtë pranë një gjykate, e garantuar nga neni 6§1 i Konventës, duhet të interpretohet duke marrë parasysh parathënien e Konventës që deklaron në pjesën e saj përkatëse se shteti ligjor duhet të jetë pjesë e trashëgimisë së përbashkët të Shteteve Kontraktuese. Një prej aspekteve themelore të shtetit ligjor është parimi i sigurisë juridike, i cili ndër të tjera, kërkon që kur gjykatat të kenë vendosur përfundimisht një çështje, vendimi i tyre nuk duhet të vihet në dyshim (shihni *Brumarescu kundër Rumanisë*, 28 tetor 1999, § 61, *Raportet e gjykimeve dhe vendimeve 1999-VII*).

45. Ky parim thekson se asnjë palë nuk ka të drejtë të kërkojë rihapje të procedimeve vetëm për qëllim të sigurimit të një rigjykimi dhe vendimi të ri për çështjen. Kompetenca e gjykatave më të larta për të rrëzuar ose ndryshuar vendimet gjyqësore detyruese dhe të zbatueshme duhet të ushtrohet për qëllim të korrigjimit të të metave kryesore. Vetëm mundësia e dy pikëpamjeve për subjektin nuk përbën arsye për rishqyrtim. Përfundimet nga ky parim justifikohen vetëm kur bëhen të nevojshme nga rrethanat e një natyre thelbësore dhe detyruese (shihni *mutatis mutandis*, “*Ryabykh kundër Rusisë*”, nr.52854/99, § 52, ECHR 2003-X dhe “*Pravednaya kundër Rusisë*”, nr.69529/01, § 25, 18 nëntor 2004).

46. Gjykata vëren se vendimi i formës së prerë i 13 gushtit 1996 në favor të ankuesit u anulua me anë të vendimit të Gjykatës së Apelit të 30 marsit 2007. Gjykata duhet të vlerësojë nëse në rastin në fjalë, rrëzimi i vendimit të formës së prerë në favor të ankuesit ishte justifikuar sipas rrethanave dhe nëse ishte vendosur një ekuilibër i drejtë midis interesave të ankuesit dhe nevojës për të garantuar administrimin e duhur të drejtësisë.

47. Gjykata vëren se në çështjen në fjalë, Gjykata e Apelit nuk e bazonte vlerësimin e saj për rrëzimin e vendimit të 13 gushtit 1996 në një kërkesë të gabuar ose interpretim të ligjit material nga gjykatat më të ulta (krahasoni, për shembull, “*Vrioni e të tjerë kundër Shqipërisë*”, nr.2141/03, §§52-60, 24 mars 2009 dhe “*Driza kundër Shqipërisë*”, nr.33771/02, §§63-71, ECHR 2007-XII (ekstrakte)).

48. Më parë gjykata konstatoi se një e metë kryesore në procedime, si për shembull, veçanërisht një gabim juridiksional, shkelje të rënda të procedurës gjyqësore, shpërdorimi i detyrës, gabime të dukshme në zbatimin e ligjit material ose arsye të tjera thelbësore që rrjedhin nga interesat e drejtësisë, në parim mund të justifikonin një devijim nga parimi i sigurisë juridike (shihni, në kontekstin e procedimeve civile, “*Tolstobrov kundër Rusisë*”, nr.11612/05, §§17-20, 4 mars 2010; “*Tishkevich kundër Rusisë*”, nr.2202/05, §§23-27, 4 dhjetor 2008; “*Protsenko kundër Rusisë*”, nr.13151/04, §§25-34, 31 korrik 2008, dhe “*Luchkina kundër Rusisë*”, nr.3548/04, § 21, 10 prill 2008; në kontekstin e procedimeve ligjore, shihni “*Lenskaya kundër Rusisë*”, nr.28730/03, §§ 36-44, 29 janar 2009; “*Fadin kundër Rusisë*”, nr.58079/00, §§ 33-36, 27 korrik 2006, “*Radchikov kundër Rusisë*”, nr.65582/01, § 48, 24 maj 2007; dhe “*Bratyakin kundër Rusisë*” (dhjetor), nr.72776/01, 14 prill 2001. Gjykata vëren se Gjykata e Apelit konstatoi se vendimi i Gjykatës së Rrethit ishte dhënë në shkelje të rëndë të ligjit procedural. Gjykata e Rrethit nuk kishte shqyrtuar nëse G.M ishte i autorizuar të përfaqësonte shoqërinë ose të vepronte në emër të saj dhe nëse të paditur të tjerë ishin identifikuar dhe thirrur sipas rregullave në procedime. Ky mosveprim ishte i një natyre serioze dhe i ngjashëm me mosveprimet që kishin zbuluar më parë shkelje të parimit të një gjykimi të drejtë (shihni *Tishkevich*, të cituar më lart, § 25).

49. Gjykata vëren se administratori u vu në dijeni për vendimin e 13 gushtit 1996 shumë më parë se ai të merrte formë të prerë. Ai nuk ishte njoftuar për ekzistencën e këtij vendimi jo për faj të tij. Me qëllim mbrojtjen e interesave të kreditorëve të shoqërisë së debitorit, lista e të cilëve ishte përfunduar në bazë të vendimit të falimentimit të 17 prillit 1998, ai vendosi të kundërshtonte vendimin në favor të ankuesit. Në këtë kontekst, Gjykata i referohet edhe seksionit 11 të ligjit të falimentimit të vitit 1995, i cili pengonte zbatimin e një vendimi gjykate të formës së prerë të dhënë përpara fillimit të procedimeve të falimentimit kundër debitorit.

50. Në masën që ankuesi argumenton se Gjykata e Apelit nuk i kishte vlerësuar si duhet faktet, Gjykata rithekson se pranueshmëria e provave është kryesisht një çështje që duhet të rregullohet nga ligji kombëtar dhe se, si rregull i përgjithshëm, u takon gjykatave kombëtare të vlerësojnë provat e paraqitura

para tyre. Sipas Konventës, detyra e Gjykatës është më tepër të konstatojë nëse procedimet, në tërësinë e tyre, duke përfshirë mënyrën në të cilën janë marrë provat, ishin të drejta (shihni “*Elsholz kundër Gjermanisë*” [GC], nr.25735/94, § 66, ECHR 2000-VIII).

51. Në këtë kontekst, pas ankimit të administratorit të datës 12 prill 2006, ankuesi u thirr për të marrë pjesë në seancën e 30 marsit 2007, Megjithatë, ai nuk mund të gjurmohej. Gjykatat e brendshme morën masa të mëtejshme duke nxjerrë njoftime publike për të njoftuar ankuesin në lidhje me seancën. Kur ankuesi nuk mundi të merrte pjesë në seancë, ata proceduan në mungesë. Gjykata konstaton se gjykatat e brendshme vepruan në përputhje me të drejtën e brendshme dhe bënë çfarë pritej në mënyrë të arsyeshme prej tyre, duke i dhënë ankuesit garancitë procedurale të nenit 6 § 1 të Konventës. Ankuesit nuk arritën të përcaktonin ndonjë mungesë tjetër të garancisë procedurale.

52. Sa më sipër, Gjykata çmon se rrethanat e përmendura ishin në natyrën dhe rëndësinë e tyre, të tilla që justifikonin rrëzimin e vendimit të formës së prerë dhe se kjo nuk ishte në përputhje me parimin e sigurisë juridike.

53. Rezulton se ky ankim është haptazi i pabazuar sipas nenit 35 § 3 dhe rrjedhimisht i papranueshëm në përputhje me nenin 35 § 4 të Konventës.

2. Pretendimi i moszbatimit të vonuar i vendimit të Gjykatës së Rrethit i 13 gushtit 1996

a) Parashtrimet e palëve

54. Qeveria parashtroi se nuk kishte pasur shkelje të të drejtave të ankuesit për tre arsye. Fillimisht, zbatimi i vendimit të 13 gushtit 1996 u pengua nga kriza e vitit 1997 që kishte ndikuar negativisht në administrimin e duhur të drejtësisë dhe sistemin e përmbartimit në Shqipëri. Së dyti, sipas mendimit të tyre, vendimi i gjykatës i formës së prerë nuk mund të zbatohet, duke marrë parasysh procedimet e falimentimit që ishin paraqitur kundër shoqërisë debitoare. Qeveria argumentoi se ankuesi nuk mund të kishte pritur në mënyrë të ligjshme, që vendimi i formës së prerë i gjykatës të zbatohet pasi të ishte shpallur falimentimi i shoqërisë debitoare. Së treti, Qeveria argumentoi se zyra e përmbartimit kishte marrë masat e nevojshme për zbatimin e vendimit të formës së prerë të gjykatës, për shembull, duke sekuestruar pronat e shoqërisë së debitorit.

55. Ankuesi parashtroi se deri tani vendimi i 13 gushtit 1996 nuk ishte zbatuar. Ndërsa zyra e përmbartimit kishte filluar ekzekutimin e tij më 3 shtator 1996, që nga ajo datë nuk ishte marrë asnjë masë deri më 3 mars 1998, kur u shpall falimentimi i shoqërisë. Ankuesi pretendoi se Qeveria nuk ishte përjashtuar nga detyrimet për të respektuar të drejtat individuale sipas nenit 15 të Konventës.

56. Ankuesi pohoi se ekzekutimi i vendimit të gjykatës në favor të tij nuk ishte i një natyre të ndërlikuar. Gjithçka që zyra e përmbartimit duhet të bënte ishte që të sekuestronte pronat e shoqërisë dhe t'i shiste në një ankand. Sipas mendimit të tij, Qeveria nuk kishte arritur të paraqiste justifikime për pamundësinë e autoriteteve për të zbatuar vendimin e 13 gushtit 1996.

b) Vlerësimi i Gjykatës

57. Gjykata vëren fillimisht se kur një ankues ankohet rreth moszbatimit të një vendimi gjykate të formës së prerë në favorin e tij ose të saj, masa e detyrimeve të Shtetit sipas nenit 6 ndryshon në varësi të faktit nëse debitori është një Palë e Lartë Kontraktuese, sipas nenit 34 të Konventës ose një personi privat. Në rastin e mëparshëm, praktika e Gjykatës zakonisht vë theksin mbi shtetin që ekzekuton vendimin përkatës të gjykatës si plotësisht, edhe në kohën e duhur (shihni për shembull *Burdov kundër Rosisë*, nr.59498/00 §§ 33-42, ECHR 2002-III). Kur debitori është person privat, pozicioni është i ndryshëm pasi Shteti, si rregull i përgjithshëm, nuk është drejtpërdrejt përgjegjës për borxhet e personave privatë dhe detyrimet e tij sipas dispozitave përkatëse të Konventës kufizohen në ofrimin e ndihmës së nevojshme për kreditorin për zbatimin e vendimeve përkatëse të gjykatës, për shembull, nëpërmjet një shërbimi përmbartimor ose procedurave të falimentimit (shihni, për shembull, “*Shestakov kundër Rosisë*” (dhjetor), nr.48757/99, 18 qershor 2002; “*Krivotogova kundër Rosisë*” (dhjetor), nr.74694/01, 1 prill 2004; dhe “*Kesyan kundër Rosisë*”, nr.36496/02, 19 tetor 2006). Kështu, kur autoritetet janë të detyruara të veprojnë, me qëllim zbatimin e një vendimi të formës së prerë dhe ato nuk arrijnë të veprojnë në këtë mënyrë, mosveprimtaria e tyre, në rrethana të caktuara, mund të përfshijë përgjegjësinë e Shtetit sipas nenit 6 § 1 të Konventës dhe nenit 1 të protokollit nr.1 (shihni “*Scollo kundër Italisë*”, 28 shtator 1995, §44, seria A nr.315-C, dhe “*Fuklev kundër Ukrainës*”, nr.71186/01, § 84, 7 qershor 2005).

58. Në çështjen në fjalë, ankuesi lidhi një marrëveshje huaje me një shoqëri private. Pas mospërbushjes së detyrimeve të shoqërisë, më 13 gusht 1996 Gjykata e Rrethit konstatoi në favorin e ankuesit dhe urdhëroi kompensimin e parave nga shoqëria. Gjykata do të shqyrtojë nëse masat e zbatuara nga autoritetet ishin të mjaftueshme dhe nëse ata vepruan me kujdes, me qëllim që ta ndihmonin ankuesin për ekzekutimin e vendimit të Gjykatës së Rrethit të vitit 1996 (shihni “*Fociac kundër Rumanisë*”, nr.2577/02, §70, 3 shkurt 2005, dhe *Fuklev*, të cituara më lart, § 84).

59. Pas miratimit të urdhrit të ekzekutimit më 3 shtator 1006, zyra e përmbartimit mori masa të menjëhershme për të zbatuar vendimin e 13 gushtit 1996, duke sekuestruar pronën e shoqërisë. Megjithatë, këto përpjekje u penguan nga situata e përgjithshme që pati ndikim negativ në funksionimin normal të strukturave shtetërore në Shqipëri gjatë vitit 1997. Qeveria kishte dokumentuar situatën në deklaratën e vitit 1997 për përjashtimin e detyrimeve të saj sipas Konventës. Duke pasur në konsideratë problemet e rendit publik me të cilat Shqipëria padysim u përball në 1997, si dhe deklaratën e Qeverisë të bërë në përputhje me nenin 15§3 të Konventës, Gjykata çmon se vonesa, të paktën në lidhje me periudhën pas 2 tetorit 1996- data e hyrjes në fuqi të Konventës në lidhje me Shqipërinë- deri në heqjen e gjendjes së jashtëzakonshme, ishte e justifikuar (shihni *mutatis mutandis*, *Shestakov* (dhjetor), të cituar më lart).

60. Për më tepër, Gjykata vëren se në shtator 1997, u hapën procedimet e falimentimit në lidhje me shoqërinë private. Në prill 1998 u shpall falimentimi i shoqërisë private. Në këtë kontekst, Gjykata vëren se autoritetet treguan kujdesin e duhur për trajtimin e procedurave të paaftësisë paguese. Më tej, ajo vëren se Shteti i paditur nuk mund të konsiderohet përgjegjës për mospagimin që lind nga një kërkesë e zbatueshme për shkak të falimentimit të një debitori “privat” (shihni *Sanglier kundër Francës*, nr. 50342/99, § 39, 27 maj 2003; krahasoni “*Cone kundër Rumanisë*”, nr.35935/02, § 31, 24 qershor 2008).

61. Është për të ardhur keq se emri i ankuesit nuk ishte përfshirë në listën e kreditorëve të shoqërisë së debitorit, veçanërisht duke pasur parasysh faktin se të gjitha procedimet e brendshme filluan në Gjykatën e Rrethit, Vlorë. Në këtë kontekst, ajo vëren se administratori nuk arriti të paraqiste një ankim penal rreth ndjekjes penale të G.M për bërjen e deklaratave të rreme. Për më tepër, ankuesi nuk u ankua në asnjë fazë të procedimeve në lidhje me kufizime të të drejtave të tij për të kundërshtuar procedime të paaftësisë paguese, duke përfshirë vendimin e 17 prillit 1998 ose përfshirjen në listën e kreditorëve të shoqërisë (krahasoni “*Saggio kundër Italisë*”, nr.41879/98, §§42-44, 25 tetor 2001).

62. Më tej, Gjykata vëren se ankuesi u largua nga Shqipëria në një datë të papërcaktuar në vitin 1997. Vetëm në shtator 2005 ai u përpoq të vinte në lëvizje mekanizmin e ekzekutimit në lidhje me vendimin e 13 gushtit 1996. Ankuesi nuk iu referua ndonjë mase tjetër që autoritetet duhet të kishin marrë gjatë asaj kohe por që nuk mundën t’i ndërmerrnin. Për më tepër, asgjë në dosjen e çështjes nuk e çon Gjykatën në konkluzionin që shoqëria ishte zëvendësuar nga një strukturë e ngjashme, e cila do të mundësonte një zbatim të barazvlefshëm ose që procedura e falimentimit nuk kishte përfunduar ose se ka shuma financiare në dispozicion për kompensimin e ankuesit. Ankuesi nuk paraqiti dokumente ose prova për të kundërtën.

63. Fakti se në 1995 zyra e përmbartimit mori masa, me kërkesë të ankuesit, nuk ndryshon konkluzionet e Gjykatës që falimentimi i shoqërisë ishte shpallur në 1998 dhe se vendimi në favor të ankuesit nuk mund të zbatohet. Më tej, gjykata i drejtohet seksionit 11 të Ligjit të Falimentimit të vitit 1995, që parashikonte se vendimet e gjykatave që ishin transferuar kundër një pale përpara fillimit të procedimeve të tij të falimentimit, nuk ishin më detyruese pas fillimit të tyre.

64. Në këto rrethana, duke marrë parasysh se procedimet e ekzekutimit kishin filluar, se masat e zyrës së përmbartimit për të zbatuar vendimin e Gjykatës së Rrethit të vitit 1996 u penguan në mënyrë të justifikueshme nga problemet e jashtëzakonshme të rendit publik në Shqipëri në 1997, se Shteti i paditur ishte përjashtuar nga detyrimet e tij në përputhje me nenin 15 të Konventës, se shoqëria falimentoi dhe se ankuesi nuk arriti të tregonte kujdesin e duhur në lidhje me zbatimin e një vendimi gjykate të formës së

prerë në favorin e tij, Gjykata çmon se nuk mund të thuhet se ngjarjet kishin privuar të drejtën për akses të ankuesit të të gjithë efektit të dobishëm.

65. Në lidhje me moszbatimin pas rrëzimit të vendimit, Gjykata çmon se në këtë drejtim nuk lind asnjë çështje e veçantë, duke pasur parasysh konkluzionet e saj në lidhje me rrëzimin e vendimit të 13 gushtit 1996 (shihni paragrafët 44-53 më sipër).

66. Rezulton që ky ankim është haptazi i pabazuar sipas nenit 35 § 3 dhe rrjedhimisht i papranueshëm në përputhje me nenin 35§4 të Konventës.

3. Padrejtësia e pretenduar e procedimeve të rigjyimit në Gjykatën e Rrethit

67. Në parashtrimet e tij të 17 dhjetorit 2009, ankuesi, duke u bazuar në nenin 6 § 1 të Konventës, u ankua se Gjykata e Rrethit kishte pushuar çështjen në mënyrë arbitrare dhe të pajustificueshme.

68. Gjykata vëren se procedimet e rigjyimit kishin përfunduar me vendimin e 3 dhjetorit 2007, në të cilat u vendos përfundimi i procedimeve. Ndërsa nuk rezulton që ankuesi të ketë depozituar ankim kundër vendimit ose të ketë kërkuar rivendosje në afat, më tej Gjykata vëren se ky ankim ishte paraqitur jashtë afatit gjashtë mujor të përcaktuar nga nenin 35 § 1 i Konventës.

69. Rrjedhimisht, Gjykata vendos të refuzojë këtë ankim në përputhje me nenin 35 §§ 1 dhe 4 të Konventës.

Ankimi sipas nenit 1 të Protokollit nr.1 të Konventës

70. Ankuesi u ankua se e drejta e tij për gëzimin paqësor të pronës së tij ishte shkelur si rezultat i moszbatimit të vendimit të Gjykatës së Rrethit të 13 gushtit 1996.

Neni 1 i Protokollit nr.1 parashikon:

“Çdo person fizik ose juridik ka të drejtën e gëzimit paqësor të zotërimeve të tij. Askush nuk privohet nga zotërimet e tij përveç për interesin publik dhe në bazë të kushteve të parashikuara me ligj dhe nga parimet e përgjithshme të të drejtës ndërkombëtare.

Megjithatë, dispozitat pararendëse në asnjë mënyrë nuk cenojnë të drejtën e një Shteti për të zbatuar këto ligje që ai i çmon të nevojshme për të kontrolluar përdorimin e pronës në përputhje me interesin e përgjithshëm ose për të siguruar pagimin e taksave, kontributeve ose gjobave të tjera.”

71. Gjykata çmon se duke marrë parasysh konkluzionet e saj në lidhje me moszbatimin e vendimit të Gjykatës së Rrethit të 13 gushtit 1996 (shihni paragrafët 57-66 më sipër), ky ankim është haptazi i pabazuar brenda kuptimit të nenit 35§3 dhe rrjedhimisht i papranueshëm në përputhje me nenin 35 § 4 të Konventës.

Për këto arsye, Gjykata, njëzëri:
Shpall ankimin të papranueshëm.

Fatos Araci
Zëvendësregjistrues

Lech Garlicki
Kryetar